

PAU BADIA. EL SOMNÀMBUL DEL BARRICIDI

DAVID BRAVO

Com «Paz» en castellà, «Pau» hauria de ser un nom de noia. I «nom de noia» —o @ nomdenoia— és, precisament, l'àlies artístic del Pau. D'aquesta mena de poca-soltades estan fetes les giragonses lingüístiques que ell regala, a tort i a dret, a les sobretaules, a les barres de bar o als seus dibuixos. Més o menys ben trobades pel que fa al sentit de l'humor, però revelades sempre, com les erupcions o els esternuts, amb espontaneïtat incontinent. Reveladores, també, de les malalties urbanes que ens allunyen de la ciutat que necessitem. El Pau Badia és un somnàmbul del *barricidi*. Un somnàmbul que recorre després la ciutat adormida, la ciutat que s'equivoca i s'enganya, la que persegueix somnis impossibles i models indesitjables mentre desatén les necessitats més bàsiques i prioritàries que la realitat li posa davant dels nassos. Aquesta ciutat, malauradament, també és la Barcelona que ha pretès ser «la millor botiga del món», la que ha volgut posar-se «guapa» o semblar «intel·ligent» (*smart*), mentre oblidava necessitats tan fonamentals com dotar-se d'habitatge assequible o alliberar-se de l'hegemonia del vehicle privat.

La Barcelona del Pau Badia és una ciutat de barris amenaçats però resistents. Esperonades per la globalització desregulada i l'auge de les noves tecnologies, la desmesura de la indústria turística i la voracitat del mercat immobiliari s'han acarnissat amb barris molt mancats d'habitatge públic o de les mínimes proteccions dels llogaters. Els dibuixos somnàmbuls del Pau són pessics que ens desperten

d'aquest malson. Pessics carregats de sàtira onírica, com la dels poemes visuals de Joan Brossa o les crues il·lustracions d'Andrés Rábago —*El Roto*—, que lamenten la precarietat residencial o maleeixen la violència immobiliària. Als barris del Pau, el teclat d'un piano fa un gir impossible sobre la paret per tal de cabre dins l'ample insuficient d'una habitació precària. Als barris del Pau, un veí indefens s'aixopluga de la intempèrie sota un tauler de Monopoly plegat en forma de teulada. Als barris del Pau, estàtues d'aus rapinyaires presideixen la font d'una plaça per recordar-nos uns dels pitjors errors que ha comès l'urbanisme barceloní: invertir tants recursos en l'embelliment de l'espai públic mentre es deixava l'habitatge a mans del mercat privat ha encarat els lloguers, ha expulsat bona part del teixit social d'alguns barris i ha provocat que, en lloc de redistribuir-se cap als que més ho mereixien, l'esforç col·lectiu de la millora urbana revertís només en les plusvàlues dels propietaris i en el negoci dels «fons voltor». Als barris del Pau, una veïna s'entossudeix a mantenir viva una planta que penja d'un balcó tapiat. La rega des del terrat d'un immoble que, ben probablement, ha estat adquirit i buidat per un d'aquests fons. Així de tossut és l'activisme veïnal en la seva determinació de retornar-li la vida a cases que els especuladors globals només veuen com a caixes fortes.

La Barcelona del Pau Badia també és una ciutat asfixiada pel cotxe però determinada a no deixar-se trepitjar. L'àrea metropolitana més compacta d'Europa gaudeix d'una de les millors taxes

de viatges a peu i d'un transport públic que surt molt ben parat a totes les comparatives de qualitat, però resulta especialment mortífera quan li ofereix barra lliure al vehicle privat. La densitat de vehicles de la capital catalana duplica la de Madrid, quadruplica la de París i és gairebé sis vegades superior a la de Londres. Això fa que tinguem una de les ciutats més contaminades de la Unió Europea, on la pol·lució provoca prop de set-centes morts prematures cada any o que l'automòbil privatitzi més del seixanta per cent de l'espai públic. Aquesta injustícia espacial es denuncia a les nombroses escenes que el Pau fa transcórrer sobre passos de vianants, fràgils passarel·les que sobrevolen el precipici d'una calçada on, a partir de seixanta quilòmetres per hora, el noranta per cent dels atropellaments resulten mortals. També, per exemple, quan una parella d'avis jutja la hípernormativització gràfica de les línies que pretenen ordenar la conducta dels cotxes sobre l'asfalt i conclou que «aquesta ciutat es pinta massa».

Els vianants del Pau Badia solen ser gent gran. Gent que, juntament amb la canalla, constitueix la majoria exclosa de la ciutat motoritzada. Els avis del Pau practiquen una mobilitat sàvia tan antiga com l'anar a peu, i solen portar vehicles realment intel·ligents, com el caminador o el carretó d'anar al mercat. Els caminadors representen la voluntat dels iaïos de seguir tenint els peus a terra, de fugir dels pisos incomunicats on els pretén recloure la ciutat del cotxe —com als infants— i d'aventurar-se a trepitjar uns carrers que, malgrat que els marginen i els maltracten, els pertanyen tant com a qualsevol altre. Els carretons de mercat representen la compra a granel —sense bosses de plàstic ni envasos de poliestirè— al petit comerç de proximitat, la interacció social dels barris fèrtils i caminables, la sensatesa de la ciutat mixta i compacta, feta de finques petites i entre mitgeres, amb places d'escala humana i carrers-corredor. Tota una lliçó de viabilitat justa i sostenible per a l'urbanisme modern que encara no ens hem sabut treure de sobre. L'urbanisme barricida

que ens promet cotxes elèctrics i autònoms o que ens depara bombolles immobiliàries fetes de torres i blocs exempts i incapaçs de teixir ciutat. Desperta'ns, Pau. Desperta'ns d'aquest malson!

DAVID BRAVO BORDAS (Barcelona, 1975) Arquitecte. Treballa a l'Ajuntament de Barcelona en el desenvolupament d'una estratègia transversal contra la gentrificació. Ha estat comissari del cicle «Adéu al cotxe! | Com alliberar Barcelona del vehicle privat?» (2018). Des de l'any 2003, col·labora amb el CCCB en el desenvolupament del Premi Europeu de l'Espai Públic Urbà. Autor del documental «Europa Ciudad» (2012) i comissari de l'exposició «Piso Piloto» (2015). Ha impartit classes al Màster de Ciutat i Urbanisme de la UOC, al postgrau d'Art i Espai Públic de l'Escola Superior de Disseny ELISAVA i al Màster d'Arquitectura i Cultura Urbana Metropolis. Col·labora en diversos mitjans.

PAU BADIA I ROCA (Igalada 1979)

FORMACIÓ ACADÈMICA

- 2008 Arquitecte per l'ETSAB

PUBLICACIONS

Llibres

- *nomdenoia* Plec 22 Editorial, 2016
- *Fins als Borbons. 38 dibuixants em Palmats* Angle Editorial, 2013
- Proyecto Docente ETSAB, Edicions UPC, 1996
Elías Torres Tur
- *Punk Party Band* Plec 22 Editorial, 2018

Diaris i revistes

- *El Triangle, El Estafador, RRR magazin, Periódico Diagonal, Cartoon Movement, Som Anoià, El Topo Tabernario, Marca Barcelona, La Directa, Quera, Revista Massala, Anoià Diari, Revista Catalunya de la CGT, Diari Jornada*

EXPOSICIONS

- 2011 Bar Mercaders. Barcelona
- 2011 IES Pere Vives Vich. Igualada
- 2012 Hot Blues. Igualada
- 2013 ASOCYL. Valladolid. "Sordoceguera e ilustración" (col·lectiva)
- 2013 VINNART. Igualada
- 2013 Centre Cívic Barcelonaeta. Barcelona
«Contraposats Novembre 2013» (col·lectiva)
- 2014 Bar Heliogàbal. Barcelona
- 2014 Bodega Costa Brava. Barcelona
- 2015 Bar Mercaders. Barcelona (col·lectiva)
- 2016 Mercat de Lletres. Igualada. Presentació del seu primer recull de dibuixos amb projecció i dibuix en directe.

